

[Ahdistunut...](#)

En nyt viittis kirjottaa mitään erittäin pitkää stoorii tänne, joten yritän tiivistellä mun elämää tähän.

Ihan pienenä asuttiin omakotitalossa mun kummankin vanhemman ja kahen koiran kanssa. Jossain vaiheessa ne eros ja muutettiin mun äitin kaa kaupunkiin. Siitä sit muutettiin yhteen omakotitaloon, koska mä sain isäpuolen. Talossa oli remontti sillon ja nukuin rojujen keskellä ja meillä oli semmoset ehkä 7 saksanpaimenkoiraa.

Aikaa kului ja kuten arvata saattaa, osa niistä koirista kuoli, joka tietenkkin sattui. Kerran vein koulun vaihtajaisiin mun tavaroita, joka myöhemmin alko ahdistamaan ja ostin mahdollisimman samanlaiset uudet. Siitä se sit niinku ehkä alkoki: musta vaan tuli hamstraaja.

Meidän 2 koiraa jouduttiin ampumaan tietyistä syistä ja muitakin koiria lopetettiin aika yllättäen joitakin. Nykyäänkin edelleen hamstraan ehkä paremminkin keräilen. Itken kaikkea mitä oon menettäny, koska oon vaan niiin herkkä. Milla on nyt jonkinlaisia pakko-oireita, kirjotan päiväkirjaa pakosti, kirjotan mun vaatteista päiväkirjaa pakosti ja ahdistuneesti.

Pakko-oireet viekin mun lepoajan, koska tavallaan pelkään et mun äiti ja isäpuoli ja myös isä siellä mun ensimmäisessä kodissa edelleenkin pistää jotain tarpeellista roskeen. Sen takia oon vähän keräillytkin niitä kaikkialle, joka sekin itsessään jo ahdistaa, koska ne saattaa tulla löydetyksi vaikka heti. Varsinkin täällä äitillä nyt kun ollaan muutettu vielä kerrostaloon kaupunkiin.

Kaupungissa asuminenkin ahdistaa, koska tykkään rauhasta ja siitä että ympärillä ei aina oo yhtään ketään. Nyt ulkona ei saa olla ikinä rauhassa ja joku aina tuijottaa.

Noiden ongelmien lisäksi mulla on ihan näitä tän ikästen perusongelmia kuten huono itsetunto, mulla ei oo kavereita, vaikken oo kauheen ujo. Kukaan ei vaan tykkää musta. En halua mennä oikein lainkaan julkisille paikoille, koska pelkään, että hukkaan jotain. Katon mun taakse koko ajan ja tarkistan, ettei mitään jääny tai tippunu.

En vaan jaksa tätä enää. En halua keräillä kaikkea "turhaa" ja tarkastella kaikkea ja olla koko ajan ahdistunut. Haluisin joskus vaan ollan yksin, luonnon keskellä, missä kuuluu ainoastaan lintujen laulua ja etten pelkäis enkä olis ahdistunut.

Mulla on ollut myös pakkomielleenä rukoilla kaikkia mun entisiä koiria ja eläimiä ja kaikkia mahdollisia ja sitten aina kun nään koiran niin joko mielessäni tai ääneen sanoa että mä rakastan sitä ja teitä kaikkia. Ja tää on ihan typerää kyllä, vaikka totta se kyllä onkin.

En uskalla pyytää keltään apua, ahdistaa siis ihan kaikki ja ihan koko ajan. Nytkin vanhemmat valittaa mulle kaikesta, mikä johtuu noista mun oireista enkä ansaitse sitä valitusta.

Oon kyllä yrittänyt kertoa, mutta ne ei vaan ymmärrä sitä ja on vaan pahentanu tilannetta. En vaan uskalla käydä missään terapiassa ja olis se häpeällistäkin käydä siellä. Terapeutinkin ajattelis, että mikä ihmeen hullu.

Kaiken tän ahistuksen keskellä joudun kuulemaan joka päivä kaikkea turhaa valitusta ja mua esim. syytetään asioista, joita en oo edes tehnyt. Ainakaan tahallani tai niin että muistaisin.

Oon siis 05 tyttö ja ois kiva saada vastauksia. Ps. Jos kuvittelit tän sun omalle kohallesi, niin luultavasti sulla ei tunnu niin isolta, kun et oo oikeesti kokenu ja tuntenu samalla tavalla kuin minä, joten pls toivon et kukaan ei vähättele mitään mitä oon nyt "suustani" päästänyt nyt tässä :)

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2019/ahdistunut>